

Ministeriet Ubhageligheder er til ingen Nytte; naar vi alligevel vise det Tillid ved vor Stemme, finder jeg det urigtigt. Vi kunne skule Tanke om vore Ord, men vi kunne ikke skule vor Afstemning eller dens Virkning. Den gjør sig gjældende, og vi udrette mange Gange langt mere her i Thinget ved en god Afstemning, end ved at sige mangfoldige Ord. Naar det ærede Medlem for Christed Amts 4de Valgtreds omtalte Ministrene paa en god Maade, idet han sagde, at de være hæderlige og dygtige, vil vi vist Ingen af os bestride dette, men det er da sørgeligt, at de ville bruge deres Dygtighed netop paa den Maade, hvorpaa de bruge den. Det er saa klart, som at To og To er Fire, at de paa dette Sted ikke ville kunne udrette Noget. Det Svar, vi fik paa Mistillidsaadsresen, viste os jo, at vi fik en faderlig Formaning, men jeg er overbevist om, at en saadan Formaning, om den ogsaa kan have nogen Indflydelse paa de Umyndige, ikke vil bevirke Noget til den gode Side ligeoverfor os, der have overveiet ethvert Skridt, vi gjøre; jeg antager nemlig, at ethvert Medlem nglagtig har overveiet, hvad han gjør. Jeg er fuldstændig overbevist om, at Ministeriet ikke vil kunne udrette Noget med det nærværende Folkething. Vi være vistnok ikke saa sanginske, at vi tro, at en Forkastelse af Finantsloven skal bevirke, at vi lige strax faae vor Billie frem; derypaa tror jeg ikke, at Nogen af os tænker, thi vi kunne nok forstaa, at Regjeringen ikke saa let opgiver den Modstand, den har vist. Der er noget Berettiget i, at de gamle Tidens Tanker blive ved at holdes faste saalænge som muligt, men naar de finde en sa afgjørende Modstand, som Tilfældet er her i dette Thing, vil jeg sige, at jeg vigtig nok vilde finde det Nødt, om de, der havde dem, vilde takke af. Jeg skal derfor anbefale de ærede Medlemmer, at de nu gjøre dette Skridt, hvor alvorligt det end er. Jeg kan ikke tro, at det skulde kunne drage Følger efter sig, som vi skulde komme til at fortryde. Det kan gjerne være, at vi ikke i det Dieblit, vi gjøre dette Skridt, faae Frugterne deraf, at se, men jeg er overbevist om, at de ville komme. Naar vi have en virkelig Tro paa det, vi ville, og det, vi kæmpe for, mener jeg, vi ville kunne gjøre et saadant Skridt, thi vi sætte da Alt ind paa at faae den Tanke, hvorpaa vi selv tro, gjort gjældende i Befolkningen. Jeg skal altsaa anbefale, at vi forkaste Finantsloven.

H. Jensen: Ogsaa jeg finder Anledning til at ubtale mig om den vigtige Afstemning, der nu forestaar. Det er egentlig ikke Finantsloven, jeg lægger til Grund for min Afstemning — i saa Fald vilde jeg have stemt for den, idet den har faaet et Indhold, hvorpaa jeg kunde gaa ind — men det er Ministeriets Politik, jeg ikke kan billige. Ministeriet maatte allerede kunne være bekendt med den Stemning, der bevæger sig i Folket, da

Folkethingsvalgene sidste Gang vare foregaaede. Desuagtet brød Ministeriet sig ikke noget derom, men blev sidende ganske rolig. Derfor Ministeriet imidlertid ikke allerede den Gang havde faaet Klarhed med Hensyn til Folkethingets eller dets Majoritets Stilling, maatte det have faaet det siden, efterat Forhandlingerne vare skedne frem. Ministeriet kunde maasse i en vis Henseende være berettiget til at mene, at det, naar Sagerne kom til Forhandling, gjennem den forskellige Klarhed, hvormed de bleve belyste, maasse vilde kunne drage adskillige nye Medlemmer med sig og altsaa forandre den Majoritet, som var kommen tilfede. Efter at det imidlertid har vist sig, at dette ikke lader sig gjøre, efter at det har vist sig, at Majoriteten staar fast og uroffelig, og at den fastholder sig og vil gjennemføre de Reformmer, hvortil Befolkningen saa haardt trænger, og efterat endelig Ministeriet har set den Adresse, som af Majoriteten er indsendt, forekommer det mig, at det af Alt dette maatte have ladet sig bevæge til at forandre sin Stilling, men det er ikke sket. Man famles her ved ene Alt efter det andet; den kostbare Tid gaar bort, og Intet kommer igjennem. Dette er en saa uholdbar Stilling, at jeg ikke synes, det er forsvarligt at lade den vedblive, men at man maa forsøge et alvorligt Skridt for dog at se, hvad der kan komme ud deraf. Jeg skal ikke længe fortsætte Begrunderen af min Afstemning; det vil allerede være klart, hvorfor jeg ikke kan stemme for Finantsloven. Det skulde være en forunderlig Udtalelse, der skulde komme frem fra Ministeriet, hvis jeg skulde stemme for Finantsloven; den maatte i alt Fald komme til at lyde: saaledes, at Ministeriet vilde være tilbøjeligt til at træde af, naar denne Rigsdagssamling var sluttet. Hvis Ministeriet havde den Tanke, at det kunde bringe noget Nyttigt ud ved at fortsætte Samlingen, men at det dermed vilde være særvidt, var det muligt, jeg kunde stemme for Finantsloven, idet jeg mener, at man derved egentlig vilde naae det Maaal, man tilsigter; men en saadan Udtalelse er ikke kommen, og der er vel neppe nogen Sandsynlighed for, at den vil komme. Ministeriet stiller sig saaledes i det Mindste synes jeg, man er berettiget til at stemme saaledes — at naar det blot faar Finantsloven, er det dermed trykt beskyttet bag dens Forskædsninger, og det er da af mindre Betydning, om der kommer Noget ud af den lovgivende Forsamlings Virksomhed eller ikke. Denne Stilling synes mig at være saa uholdbar, at det ikke er til at forsvare, at lade den vedblive, at gaa upaataalt hen, og jeg vil derfor være med til at forsøge paa, som man ikke kan bringe en mere taalelig Tilstand tilfede. Jeg vil altsaa stemme imod Finantsloven.

Th. Nielsen: Da jeg hørte den høie